

Folkebladet

Et blad for menigheden og folket
Den Lutherske fritrives organ

Nr. 26

Minneapolis, Minn., søndag den 26de juni 1935

55de aarg.

Et stort og frugtbart arbejde

„J hellig prøvelse kommer din ungdom til dig som dugget ut av morgenrødens Rød.“ (Sal. 110, 3).

J løsningen av enhver stor og vigtig opgave, ethvert fremtidsarbejde, er det en hovedsag, at faa sigte paa den opvoksende slekt, og prøve at faa ungdommen med.

Fremtiden hører ungdommen til, og derfor maa den, som vil arbejde for fremtiden, gjøre det paa dette grundlag. Gjælder dette i sin almindelighet, saa meget mere overfor menighetens fremtid. Vor kirkefar Luthers hadde en klar erkjendelse av, at der maatte begyndes med barnene, naar det var spørsmaal om at reise den sunne kirke. Og der skulde knapt behøves en Luthers profetisk klarhet til at være opmerksom paa en saa simpel sak. Ethvert kristenmenneske med en smule omtanke burde visseelig kunne indse, at Guds menighet har sin vigtigste og fornemste opgave i opdragelsen og bevarelsen av den opvoksende ungdom, først for ungdommens skyld, men dernæst og saa for menighetens egen skyld, for at den kan løse sit verdensfald. I midlertid er det en meget bedrøvelig omstændighet og dog en uregelmæssig gjerning, at denne sak ikke er skjænet den tilbørlige oppmerksomhet fra kristenfolkets side. En stor del av vor kirkefolk er usforbærlig forsummelig og lifegylbig med henfyn til bevarelsen av den opvoksende slekt for Gud og menigheten. Men det er vist, at skal vedertørgelses tider komme over bore menigheter, og

dette herlige profetiske ord om ungdommens komme til menigheten som vedertørgende morgenugg over kirkeafæren gaa i oppfyldeelse, saa maa menigheten komme til levende erkjendelse av sin opgave overfor ungdommen, samt ungdommens opgave i menigheten, og oprigtig og alvorlig bestræbe sig paa at løse denne sin vigtige opgave.

Og ikke alene maa der bli erkjendelse av dette arbeides nødvendighet, men der maa ogsaa bli en mere almindelig forstaaelse av opgavens praktiske løsning. Xi det tør vel ikke negtes, at mange forældre og foresatte i dette stykke begaar forfælsker, som bærer de sørgeligste frugter. Xi opgaven er saare vanskelig skal villig indrømmes, men med en redelig vilje, er det dog ved Guds hjælp ikke et aldeles umulig arbejde. Om vi end her, kanse mere end paa noget andet punkt i vor liv, faar stadig je hørteles vi kommer til fort, saa skal det dog ved Guds naade luffes, om vi oprigtig søker hans kraft og visdom til gjerningen, at de unge skal ledes frem paa frelsens vei og bli en herlig fornyende kraft for menigheten. Og er gjerningen vanskelig, saa er den dog en av de mest besjegnede og frugtbare gjerninger i Guds rike. Xi ikke alene er de unges hjertes den bedst skiffede jordbund for den aandelige sæd; men gjerningen er jo ogsaa Guds egen, hvorover hans velsignelser og herligste forjættelser lyser. Skulde den saa være en haabløs gjerning? Visseelig ikke. Saa vi en

Den store nadverd

Anden søndag efter trefoldighets fest
(Evangelium, Lukas 14, 16—21)

Menneskene kan ikke tilfulde nyde livets goder alene; de ønsker selskap. Det er slik ogsaa i det aandelige. Endog Gud ønsker selskap; han vil ha mennesker hos sig for at han kan dele med dem alle de goder som hans rike har.

Det er derfor han sendte sin søn, Jesus Kristus, til denne jord for at indby os til selskap i sit herlige rike.

Gavene som sættes for de indbudte gjæster er syndernes forladelse, fred i samvittigheten, Guds naade og godhet, et nytt hjerte, den Helligaands gave, adgang til Guds naadetrone og alle herlige løfter Gud i sit ord gir dem som kommer til ham; og saa tilsidst og over det alt som et straalende haab, det evige liv.

Ogsaa det jordiske liv, det liv som maa leves hver dag i samvær med vore medmennesker, skal bli beriket med Guds aands visdom og ledelse, og vi skal bli redskaper i Guds haand til at bedre de jordiske kaar for os og andre. Kommer vi til Guds store nadverd, faar vi kraft baade i vor aand og sind til et fuldt menneskeliv slik som det i healet er mulig under ufuldkomne jordiske kaar. Denne nadverd er et glødens selskap med retter som aldrig slipper op og som stadig søker den sandeste gløde en menneskesjæl kan opnaa.

Indbydelsen lyder ved de tjenerne Gud sender ut med ordet, men ikke alle som hører indbydelsen kommer til selskap. Dette maa vel ha sin grund i et forvendt sind og en fordervet smak, ellers vilde de indbudte slippe alle ting og komme. Skriften sier herom, at denne verdens gud har forvendt de vantroes sind saa at evangeliets herlighet ikke har nogen tiltrækning for dem. De gir sli paa det høieste og bedste for noget lever og ringere; de forstaa ikke sit sande menneskesjæl; de fatter ikke hvor kostbar i Guds sine en menneskesjæl er.

Men de som foragter Guds naade skal heller ikke smake nadverens retter. Guds aand skal ikke forstedes trættes med menneskene. De først indbudte skal faa paa sin egen vei og andre skal indbys, for Guds hus maa bli fuldt.

Har du, kjære læser, til denne tid været en naadens foragter, saa lyt dog nu til indbydelsen. Kom! „Søk Herrens medens han findes!“ Endnu er der rum. Men det gjælder at fatte bestemmelsen for det herlige selskaps dør lukkes for stedse. —C.